

**ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Jana Passera v právní věci žalobce: I. H., zastoupeného JUDr. Dagem Sedláčkem, CSc., advokátem se sídlem Brno, Okrouhlá 16, proti žalovanému: Ministerstvo vnitra, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. 2. 2005, čj. 36 Az 61/2004 - 22,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost se zamítá.
- II. Žalovanému se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Brně, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 4. 2. 2004, čj. OAM-5786/VL-07-P25-2002. Tímto (posledně uvedeným) rozhodnutím nebyl stěžovateli podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu) udělen azyl a současně bylo vysloveno, že se na něj nevztahuje překážka vycestování podle ustanovení § 91 zákona o azylu. Rozsudek krajského soudu vycházel ze skutečnosti, že žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav a napadené rozhodnutí je v souladu se zákonem.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvod obsažený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen „s. ř. s.“. Poukazuje na ustanovení § 32 odst. 1 správního řádu z r. 1967, které správnímu orgánu stanoví povinnost zjistit přesně a úplně skutkový stav věci a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí. Žalovaný správní orgán před svým rozhodnutím nevyužil všech možných a dostupných prostředků ke zjištění skutkového stavu. Možnosti žalovaného byly totiž v tomto případě mnohem větší než možnosti osoby, která je žadatelem o azyl, tedy stěžovatele. Krajský soud, který se plně ztotožnil s rozhodnutím žalovaného, dle stěžovatele stejně jako žalovaný správní orgán při svém rozhodování vycházel z nesprávně a neúplně zjištěného skutkového stavu ve věci, který měl za následek nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky. Stěžovatel navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení, současně požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti popírá její oprávněnost, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu ve všech částech výroku, tak i rozsudek soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. Neshledal důvody ani k přiznání odkladného účinku.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je o kasační stížnosti rozhodováno přednostně a kde je žadatel chráněn před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpení podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpení pobytu mj., pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku - takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně) – ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatele žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Z předloženého správního spisu vyplynulo, že stěžovatel podal dne 30. 7. 2002 žádost o udělení azylu, ve které uvedl, že do České republiky jezdil za prací.

Když se na pár dní vrátil domů, zavolali mu z vojenské správy, aby se dostavil k vyřízení nějakých dokladů - tam mu řekli, že půjde na vojnu. Nechtěl a proto odjel zpět do České republiky. Bydlí v P., což je ohnisko možného válečného konfliktu; obává se, že by mohl být povolán do války. Na vojenské správě mu řekli, že pokud nenastoupí službu, bude se o něj zajímat prokuratura. Když volal matce, sdělila mu, že jej z prokuratury hledají. Dne 26. 2. 2003 v pohovoru k žádosti o udělení azylu stěžovatel uvedl, že poprvé přijel do České republiky za prací v roce 1999 a zůstal zde od počátku do konce roku 1999. V roce 2000 opět přijel do České republiky, zůstal zde asi rok a odjel zpět do Moldavska. Naposledy odjel do České republiky 25. 3. 2001. Na postup vojenské správy si nikde nestěžoval. Do své vlasti se vrátit nechce; má strach z prokuratury. Problémy se státními úřady a s policií v Moldavsku neměl. Na závěr pohovoru byl stěžovatel informován, že žalovaný má pro posouzení jím uváděných skutečností k dispozici několik zpráv a informací o Moldavsku (tyto jsou přehledně vyjmenovány v protokole o pohovoru), a byla mu dána možnost seznámit se s jejich obsahem a vyjádřit se k nim či způsobu jejich získání, případně navrhnout jejich doplnění, což stěžovatel odmítl.

Součástí správního spisu jsou také části Zpráv Ministerstva zahraničí Spojených států o dodržování lidských práv za roky 1999, 2000 a 2001 v Moldavsku.

Podle ustanovení § 12 zákona o azylu se azyl udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec je buď pronásledován za uplatňování politických práv a svobod a nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Zákon o azylu rovněž umožňuje udělení azylu za účelem sloučení rodiny dle ustanovení § 13 nebo humanitárního azylu dle ustanovení § 14.

Nejvyšší správní soud neshledal oprávněným stěžovatelem uplatněný důvod kasační stížnosti dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky ohledně splnění podmínek pro udělení azylu krajským soudem. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je vybrána nesprávná právní norma, popř. je sice vybrána správná právní norma, ale je nesprávně vyložena nebo aplikována. Právní otázkou, kterou se soud v předcházejícím řízení zabýval, je otázka, zda důvody uváděné stěžovatelem, a to snaha se vyhnout nástupu vojenské služby, strach z prokuratury a snaha o legalizaci pobytu v České republice, lze označit za důvody pro udělení azylu dle zákona o azylu. Žalovaný v řízení o udělení azylu stěžovateli v souladu se zákonem nejprve posuzoval, zda stěžovatel nespĺňuje podmínky pro udělení azylu taxativně stanovené v ustanovení § 12 zákona o azylu a neshledal je. Poté se zabýval možností udělení azylu podle ustanovení § 13 téhož zákona, podmínky pro jeho udělení rovněž neshledal. Následně zkoumal, zda by

nebylo možné udělení azylu dle ustanovení § 14 téhož zákona, přičemž podmínky pro jeho udělení v zákonem stanovených mezích správního uvážení neshledal. Ke stejnému právnímu hodnocení věci dospěl také krajský soud, který se ve svém rozhodnutí stejně jako žalovaný zabýval tvrzeními stěžovatele z pohledu všech v úvahu přicházejících ustanovení zákona o azylu. Nejvyšší správní soud se s uvedenými právními závěry žalovaného a krajského soudu ztotožňuje, neboť stěžovatelem uváděné důvody žádosti o azyl v České republice nelze považovat za azylově relevantní.

Co se týče obecně formulované námitky stěžovatele o tom, že žalovaný nedodržel ustanovení § 32 odst. 1 správního řádu, když před svým rozhodnutím nevyužil všech možných a dostupných prostředků ke zjištění skutkového stavu, a že rovněž krajský soud při svém rozhodování vycházel z nesprávně a neúplně zjištěného skutkového stavu ve věci, Nejvyšší správní soud má za to, že jak ve správním řízení o udělení azylu, tak v řízení o žalobě, byl skutkový stav věci zjištěn v souladu s ustanovením § 32 odst. 1 správního řádu a tento má oporu jak ve správním spise, tak ve spise soudním. Podle názoru Nejvyššího správního soudu provedl žalovaný ve věci řádné dokazování, neboť pro rozhodnutí si opatřil dostatek podkladů (vycházel zejména z tvrzení stěžovatele uváděných v žádosti o udělení azylu a v pohovoru k důvodům žádosti, z informací o situaci na Ukrajině Ministerstva zahraničí Spojených států), na jejichž základě zjistil přesně a úplně skutkový stav věci, který rozebral v kontextu platné právní úpravy a dospěl k závěrům uvedeným v rozhodnutí. Ze správního spisu také vyplývá, že stěžovatel byl informován o veškerých podkladech, které žalovaný pro rozhodnutí shromáždil, a byla mu dána možnost seznámit se s jejich obsahem a vyjádřit se k nim či způsobu jejich získání, případně navrhnout jejich doplnění, čehož stěžovatel nevyužil. Rovněž krajský soud vycházel z dostatečných pokladů potřebných pro rozhodnutí, ve věci provedl řádné dokazování a dospěl ke stejným závěrům jako žalovaný. Nejvyšší správní soud přijaté závěry sdílí a v řízení neshledal vadu ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Závěrem Nejvyšší správní soud v souladu se svou ustálenou judikaturou konstatuje, že povinností správního orgánu je zjišťovat skutečnosti rozhodné pro udělení azylu dle zákona o azylu, jen tehdy, pokud žadatel o udělení azylu alespoň tvrdí, že existují důvody v zákoně uvedené. Z žádného ustanovení zákona o azylu však nelze dovodit, že by správnímu orgánu vznikla povinnost, aby sám domýšlel právně relevantní důvody pro udělení azylu, jež žadatel neuplatnil, a poté k těmto důvodům činil příslušná skutková zjištění. Povinnost zjistit skutečný stav věci dle ustanovení § 32 správního řádu, má správní orgán pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. dubna 2006

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu